

лице то да ти сомблеит,
на книжка да го испиша,
на майка да я провода,
да види майка да знай,
каква септо мама зачелимъ:
на снажии тийокка висока,
на лази бела фарнока.

- 3 -

Шорнала и сна,
миго перенеска рѣка
миго софиско поле,
биге да наведе,
ми ми наиди сна,
биги да наведе,
аки наиди сна,
срета си Стоена,
ми си свѣтнѣ лѣти. -
Сна си го мита: -
„Брате ле Стоене!
ако шо свѣтнѣ лѣтиши?
Бестрице ле, сно,
еуа да ти кетна,
еиго си разказлика,
теи ще ми разкажиши,
по твоини дружки,
по мой йадеши. -
Брате ле, Стоене,
ако теи раскажа,